

Hikmeta Prelo, majka Amera Prela, najmlađe osamnaestogodišnje žrtve Deportacije

Hvala svim ovim što su govorili, stvarno su fino govorili. Sada kako će to biti ubuduće, ja ne znam.

Ja sam došla ovdje, ja sam majka dječaka. No, nije bio ni momak ni dječak, osmanaesta godina nepuna mu je bila. Odveli su mi njega, odveli su mi brata jedinca, nas četiri sestre. Brat jedan bio. Odveli su mi sestrinog muža, zeta mi.

Odveli su mi i oca, starog čovjeka. Ali su njega pustili jer mu je pozlilo u zatvoru. Jer je bila puna ta soba u kojoj su bili zatvoreni. Bilo ih je preko četrdeset. I njega su izbacili.

Rekli mu da ide kući. I kad je došao čovjek je bio sedam dana. Nije.

Ali hajde. Mislili smo se da to će tako. Odveli na razgovor, tako su nam rekli. Ali... razgovora nije bilo. Njih su sutradan spakovali.

Moj sin je ovaj prvi na ovoj slici. Brat mi je onaj tamo zadnji u prvom redu. Zet mi je u drugom redu prvi. Sve su to mladi bili. Školovani, fini. Dijete mi četvrti razred srednje bilo. Ne znam zbog čega. Zašto? Zašto su pokupili tu djecu? Oni nisu imali razloga. Nikoga.

Mi smo bili u svojoj kući u Baušićima. To je od roditelja. Oni su bili kod njega. Nisu nikome ovdje došli na teren. Oni su pobjegli ovdje. Da nisu u ratu. Da se sklone od rata. Mislili su da su sigurni. Mi smo kuću kupili, moji roditelji 80-te godine. Znači bili smo dugo godina. Tu se sa njima dolazilo, živjelo se.

Ne znam. Samo mi je želja da ovo što su danas govorili svi, sve je fino rečeno, ja bih imala želju da se to ostvari.

Da imam uspomenu, kad naiđem da vidim tu ploču. Da pročitam tu ploču. Nema veze šta bude. Ja ne znam ni kosti će su mi djeteta. Ni brata, ni zeta, nikoga. Živim, tako crni dani prolaze.

Nemam šta više da govorim Tea.